

ПІСЛЯ ПОДІЇ

ЩАСТЯ НЕ ТІЛЬКИ ДЛЯ СЕБЕ

Вкотре оглядаю виставки дитячого малюнка і завжди зачудовуюся незбагненістю і щирістю світу юних художників. Водночас пам'ятаю і про того, хто поруч з дитиною, хто скеровує її думку, дає простір багатій фантазії, направляє руку з олівцем чи пензликом. Гадаю, що остання виставка малюнків дітей, де водночас експонували і твори їх вчителя, стала доброю традицією Народної студії образотворчого мистецтва обласного будинку вчителя. Засновником і незмінним керівником студії протягом 20 років є заслужений працівник культури УРСР художник - педагог Микола Федорович Ткачук.

Він розпочав навчати дітей ще 1948 року і досі робить свою справу скромно й негаласливо. За ці роки багато дітей приходило до нього. Більш як двісті з них стали професійними художниками. Він залюбки, навіть

з гордістю, згадує про це. Адже змістом його життя є діти і мистецтво.

Студія М. Ф. Ткачука знаходиться у двох світлих ошатних кімнатах по вулиці ім. Франка, що поруч з виставочним залом. Щодня сюди приходять хлопчики та дівчатка. Все тут, як у звичайній студії: мольберти, пензлі, олівці, фарби, гіпси, постановки для натюрморту. На стінах багато малюнків — це кращі роботи студійців. Є тут і ще одна невеличка експозиція — речі з археологічних експедицій. Віддавна улюблені теми занять в студії — з краєзнавства, історичного минулого, народних тоадицій Буковини. З захопленням студійці згадують про археологічні розкопки, про походи у Карпати, поїздки до Хотинської фортеці, де вони бували разом з вчителем. Правдиво, з захопленням розповідає дітям Микола Федорович про мину-

ле, про все, що сам переживав на війні, про бойовий шлях колишньої 157-ї Чечманської орденів Суворова і Кутузова стрілецької дивізії, де він служив. І дотепер ветеран підтримує дружбу з фронтовими друзями. Прилучає до неї і дітей. Юні художники разом з вчителем оформили малюнками та картинами кілька музеїв бойової слави у Литві, Башкирії, Москві.

У студійців напрочуд активне життя. Це заняття, поїздки на етюди, листування, перегляд виставок та їх обговорення. А також регулярні виставки - звіти — від невеличких експозицій у студії та щорічних — у виставочному залі до всесоюзних та зарубіжних.

Студія М. Ф. Ткачука стала лауреатом I Всесоюзного фестивалю самодіяльної художньої творчості, дипломантом Міжнародних кон-

курсів у НДР 1976 р. та дитячого образотворчого конкурсу соціалістичних країн 1983 року.

У Чернівцях цього року у виставці взяли участь студійці першого року навчання. Їх малюнки викликають теплі почуття і захоплення безпосередністю. Мені здається, що роботи учнів М. Ф. Ткачука позначені щирістю і гостротою життєвих вражень, свободою вираження, розкутістю та небайдужим сприйняттям подій, що довкола нас. Це прекрасні пейзажі Романа Шапоренка, Ксені Баранюк та шестирічної Ганнусі Тарновецької. А також: дуже вдалі роботи Тані Гемери «Березові сльози», Максима Маруніча «Змилуйся, старче», Юлі Чепишко «Тече вода каламутна», Юлі Синельникової «Чернівці. 1988 рік». Діти уболюють за понівечену природу, хворих чернівецьких дітей, міркують про сьогодення,

мріють про майбутнє, фантазують.

Учитель та учні. Вони завжди разом. Так і на виставці: поруч з малюнками дітей — твори М. Ф. Ткачука. Педагогіка і мистецтво у житті Миколи Федоровича нерозривно зв'язані. Він постійно працює творчо. Як художник - постановник створив декорації та ескізи костюмів більш як до 20 спектаклів у Народному самодіяльному драматичному театрі та театрі оперети. Його внесок у розвиток самодіяльного народного мистецтва відзначено Золотою медаллю Міністерства культури УРСР.

Це справжнє щастя, коли людина робить у житті саме те, що має робити, що дано долею саме їй.

А щаслива людина несе щастя іншим.

Тетяна ДУГАЄВА,
член Спілки
художників СРСР.

25 грудня 1991 року